

βατα Ἡπ. Ἀγναδίζον τὸν γιρὸ (παρατηρῶ τί καιρὸς εἶναι)
Αἰν. || Ἄσμ.

Σαρακηνὸς τὴν ἀγναντῖ ἀπὸ ψηλῇ ραχούλλα

Λευκ. Συνών. ἀγναντεύω 1. β) Φαίνομαι μακρό-
θεν, παρουσιάζομαι Εὐβ. (Κύμ. Κάρυστ.) Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.): Δὲν ἀγνάντισε αὐτὸς Κύμ. Συνών. ἀγναντεύω
1 β, ξεμυτίζω.

ἀγναντίζω (II) Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Θράκ. (Σάκκ.)
ἀγναδίζω Κρήτ. ἀγναδίζον Θράκ. Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀγνα-
τίζω Κύπρ. Μεγίστ. ἀγναδῶ Καππ. (Σίλατ.) ἀγνατοῦ
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ağnadım* διαλεκτ. ἀορ. τοῦ ρ.
anlatmak.

1) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω ἐνθ' ἄν.: Ἐνι ξιουκέφαλους
κὶ δὲν ἀγναδίζ' τὶ δὸν λέγον (εἶναι ξεροκέφαλος καὶ δὲν
ἐννοεῖ τί τοῦ λέγω) Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

2) Μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ Θράκ. (Σάκκ.)
Σαμοθρ.: Δὲ δουλιῶ ν' ἀγναδίσουν τὸν χάλι μ' (δὲν δύναμαι
νὰ παραστήσω τὴν κατάστασίν μου) Σαμοθρ. Ἄν με
τ' ἀγνάντιζες, θὰ τὸ ἔκαμνα Σάκκ.

ἀγνάντιωμα τό, (I) ἀμάρτ. ἀχνιάγκιωμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐγαντίωμα. Τὸ ἀχνιάγκιωμα
ἐκ τοῦ *ἀγνάντιωμα. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ μὲν γν εἰς
χν πβ. ἀγνός - ἀχνός, τοῦ δὲ ντ εἰς γκ πβ. ἀρχοντιὰ
- ἀρχογκιὰ, δόντια - δόγκια. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 9.

Τόπος οἶονεῖ ἐναντιούμενος τῷ ἀνέμῳ, ἐμποδίζων τὸν
ἄνεμον καὶ τὸ ψῦχος, ὑπὴνεμος καὶ ἄλσεινός: Ἐλα νὰ
σταθοῦμεν δ' αὐτὸν ἐν ἀχνιάγκιωμαν (... ἐδῶ χαμαί, ὅπου
εἶναι τὸ μέρος ὑπὴνεμον).

ἀγνάντιωμα τό, (II) ἀγνάδιωμα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια.

Τόπος ὑψηλὸς ἀποπτος, περίοπτος: Ἀνέβηκα ἔς τὸ
ἀγνάδιωμα κ' εἶδα ὅλη τὴν τοίμοβα.

ἀγναντιώνει ἀμάρτ. ἀχνιαγκιών-νει Κύπρ. (Κώμα
Γιαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια. Τὸ ἀχνιαγκιών-νει
ἐκ τοῦ ἀγναγκιών-νει - ἀχναγκιών-νει.

Ἀπρόσωπ. δὲν φυσᾷ, δὲν κάμνει ψῦχος, εἶναι τόπος
ὑπὴνεμος: Νὰ κάτσουμεν δ' αὐτὸν ποῦ ἀχνιαγκιών-νει (... ἐδῶ
χαμαί, ὅπου εἶναι τὸ μέρος ὑπὴνεμον).

ἄγναντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγναδος Πελοπν. (Οἶν.)
ἄγναντους Ἡπ. Συγκριτ. ἀγναδότερος Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντεια.

Ἐπὶ τόπου, περίοπτος, ἀποπτος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ εἶναι
ἄγναντον μέρος Ἡπ. Ἡ καλύβα τοῦ τοιοπᾶνη πρέπει νὰ
εἶναι ἔς τὸ ἀγναδότερο μέρος γιὰ νὰ ἴναι ἀγνάδιο ἔς τὰ γιδο-
πρόβατα Οἶν. Συνών. ἀγναντερός. Τὸ οὐδ. πληθ. Ἄγναντα
καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

ἀγνᾶρις ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
κ. ἀ.) ἀγνᾶρις Πόντ. (Ἄμισ.) ἀγνᾶρις Πόντ. (Χαλδ.)
Οὐδ. ἀγνᾶρις Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός.

1) Δόκιμος, ἀξιόλογος, σπουδαῖος, θαυμάσιος, σπάνιος,
ἐκλεκτός ἐνθ' ἄν.: Φαεῖν ἀγνᾶρ Χαλδ. Ἡντᾶν ἀγνᾶρ κα

εἶναι ἔς τὸ παζάρ' κοβαλεῖ (ὅ,τιδήποτε ἀσύνηθες εὐρί-
σκεται εἰς τὴν ἀγοράν, φέρει) Κοτύωρ. 2) Παράδο-
ξος, περίεργος, παράξενος, ἀσυνήθης ἐνθ' ἄν.: Ἀγνᾶρις
μοιάζεις ἐπὶ Οἶν. Ἀκόμη τὸ ἀγνᾶριον, τὸ καρυδίου δέντρο, σὺν
ἤρτε καιρός, ἔφερε καὶ πολλὰ καρύδια (τὸ ἔτι θαυμαστότε-
ρον, παραδοξότερον...) Ἄμισ. Ἄν τὸ δικό σου ἐνὶ ἀσ' σὸ
δικό μου καλὸ καὶ ἀγνᾶρι, ἐγὼ νὰ ἴνω σκλάβος σου (ἐὰν τὸ
ιδιόν σου, ἐνν. παραμυθί, εἶναι καλύτερον καὶ περιεργό-
τερον ἀπὸ τὸ ιδιόν μου, ἐγὼ νὰ γίνω σκλάβος σου)
αὐτόθ. Εὐρε ἔναν μύθ' κὶ ἀγνᾶρ δεῖ οὐλτις δεξιζ' α (εὐρεν
ἐν μύδιον καὶ ὡς τι παράξενον δεικνύει εἰς ὅλους.
Ἐκ παραμυθ.) Κοτύωρ.

ἀγνᾶρω Κρήτ. (Πρίν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnatmak*
ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀπαρ.

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω: Ἄσμ.

Μάθια μὲ μάθια μὲ μαθιές, πουλί μου, δὲν ἀγνᾶρω
καὶ στόμα μου ἔδωκε ὁ θεὸς γιὰ νὰ σοῦ ροζονάρω

(ὁμιλῶ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

ἀγναφοπέτσι τό, Κρήτ. ἀγναφόπεισο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγναφος καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

1) Δέρμα βουβάλου ἀτελῶς κατεργασμένον χρησιμο-
ποιούμενον διὰ καττύματα τῶν ὑποδημάτων κατὰ τὸ
θέρος μόνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γναμμένο: Ἀγόρασα
ἀγναφόπεισο κ' ἴσαξα τὰ στιβάνια μου. 2) Μεταφ. ἄνθρω-
πος ἀγροῖκος. Συνών. πέτσακας.

ἄγναφος ἐπίθ. Κρήτ. Χίος. — Λεξ. Κομ. ἄγναθος
Χίος ἄγναφος Θεσσ. (Καρδίτ.) Χίος

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγναφος καὶ ἀγναπιος.

1) Ἀλεύκαντος Κρήτ.: Ἀγναφα μαλλιά. 2) Ἐπὶ
δέρματος, ἀκατέργαστον, ἀτελῶς κατεργασμένον, μὴ
ἀπεψυλωμένον τῶν τριχῶν, ἐνεκα τούτου ξηρὸν καὶ τραχύ.
Ἰδ. ἀγναφοπέτσι. Πβ. Πλούταρχ. 2,692a «ἀγνάπτοις
δὲ τούτοις (ἐνν. τοῖς ὑφάσμασι) διὰ τὴν τραχύτητα καὶ
ξηρότητα τῆς κροκύδος». Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς τραχύ-
τητος πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ τῆς Κ.Δ. (Ματθ. 9,16 καὶ
Μάρκ. 2,21) «ράκος ἄγναφον». Ἀντίθ. γναμμένος,
γναφτός. 3) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀγύ-
μναστος, ἀνάσκητος, ἀσυνήθιστος Χίος: Ἀγναφος ἄνθρω-
πος. Ἀγναφο βούδι. Εἶσαι ἄγναθος ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

ἀγνέα ἡ, Ἡπ. (Χιμάρ.) ἀγνέα Κύπρ. — ΚΘεοτόκ.
Γεωργ. Βιργ. 48.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγνος.

Τὸ φυτὸν ἄγνος, ὁ ἰδ.: Ποίημ.

Καὶ πρῶτα δένε ὀλόγυρα ἔς τὸ σῆχι τους κουλοῦρες
ντωτὲς ἀπὸ λειανὴν ἀγνέα

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

ἄγνεστος ἐπίθ. ἄνεστος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) ἄνι-
στους Σάμ. ἄγνεστος Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.) κ. ἀ. ἄγνι-
στους Μακεδ. (Βελβ. Σιάτ. κ. ἀ.) ἄνεστος Εὐβ. (Κονίστρ.
Κύμ. κ. ἀ.) ἄγνιθους Μακεδ. (Σισάν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνεστός - *νεστός
< γνέθω - νέθω. Ὁ δὲ τύπ. ἄνεστος - ἄγνεστος ἐκ τοῦ
ἐνεστ. νέθω - γνέθω.

Ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ νεσμένος, ἄκλωστος ἐνθ' ἄν.: ἄγνητα μαλλιά - μπαμπάτσα Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.). ἄγνομον καὶ τὸ μαλλὶ ἀκόμα ἄγνεστο Παξ. || Παροιμ. Τ' ἄγνι-α, τ' ἄφφαντα κί 'ς τὴ γοιντεῖα ριγμένα (ἐνῶ ἀκόμη οὔτε ἄνεσαμεν οὔτε ὑφάναμεν τὰ παννιά, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν ὥσάν νά εἶναι ἄπλωμένα εἰς τὸν φράκτην. Ἐπὶ τὸν προώρως καὶ ἀνοήτως ἀποβλεπόντων εἰς τὸ ἐπιθυ-πτόν τέρμα) Σιάτ. Τ' ἄγνιθα τ' ἄφφαντα ἀπάνου 'ς τοὺν πλουκὸ 'πλωμένα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σισάν.

ἄγνέφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἄγνέφιστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνεφιστός < *γνε-ίζω, δι' ὃ ἰδ. ἐγνεφῶ.

Ὁ μὴ ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος ἐνθ' ἄν.: "Ὁλ' ἐγνέφ'σαν κ' ἐκεῖνος ἀκόμαν ἄγνέφιστος ἀπομέν' Τραπ. Συνών. ἄγνεφος.

ἄγνεφος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. νήφω.

Ὁ μὴ ἐξεγερθεὶς τοῦ ὕπνου. Συνών. ἄγνέφιστος.

ἄγνικὰ τά, Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύπρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγνικός μετὰ περιληπτικῆς σημ. Πβ. ἀσημικά, χρυσαφικά κττ. Ἰδ. καὶ ἄγνός.

Τὰ ἄνευ ἀκάνθης, αἵματος καὶ λεπῶν μαλακόστρακα, τὰ μαλάκια, οἶον σηπία, πολύποδες, τευθίδες κττ. Πβ. ἄγανός. Συνών. ἄγνὰ (ἰδ. ἄγνός 2).

ἄγνοκαθάρειος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄγνός καὶ καθάρειος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐκ σιτίνου ἀλεύρου. Συνών. καθά-ρειος.

ἄγνομασῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνός καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Μασῶ βραδέως, τρώγω χωρὶς ὀρεξίν: Φαίνεσαι χοριῶ-τος γιὰ ν' ἄγνομασῆς.

ἄγνομέταξος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγνουμέταξος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνός καὶ τοῦ οὐσ. μετὰ ξί.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ ἐξ ἀγνῆς μετάξης ὑφασμένος ἐνθ' ἄν.: ἄγνουμέταξος ἀλατζᾶς Χαλκιδ. ἄγνουμέταξον πρᾶμα αὐτόθ. Πβ. μαγνάδι. Συνών. ὁλομέταξος.

ἄγνός ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ. Καλαμπάκ.) Θράκ. (Βιζ.) Καπ. (Σινάσσ.) Κέρκ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Λαμ.) ἄγνός Ἀστυπ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Χίος ἄγνός Πόντ. (Ἰφ.) ἄγνός Ρόδ. ἄγνός Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κορσ. Κύπρ. Λευκ. Παξ. ἄγνός Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄγνός. Τὸ ἄγνός ἀναλογικ. καθὰ μακρός-μακρύς. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γν εἰς χν πβ. παιγνίδι-παιχνίδι κττ.

Α) Ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας **1)** Ἀθικτος, ἀμόλυντος, ἐπὶ παρθένου, καθαρὰ ἀπὸ ἐρωτικῶνπραγμάτων Κύπρ.

Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ.: ἄγνὸ κορίτσι Λακων. Σοῦ παρα-δίνω, γαθρέ, τὴ νύφη ἀγνή κι ἀνέγειαχτη αὐτόθ. || ἄσμ.

Πολ-λὸν τῶαιρόν ἐγύρευκεν νά 'βρη ἀγνήν γεναῖκαν Κύπρ.

ἄγνὰ 'τρῶεν, ἄγνὰ 'πιν-νεν τὸ 'ἀγνήν γεναῖκαν παίρνει

αὐτόθ. Ἡδη παρ' Ὀμήρῳ χαρακτηριστικὸν ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ παρὰ Δημοσθ. Κατὰ Νεαίρ. 1371 «ἀγιστεύω καὶ εἰμι καθαρὰ καὶ ἀγνή... ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας». Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἄγγιχτος 3. **β)** Ἀγαθός Πόντ. (Σινώπ.) **2)** Καθαρός, ἀπόνηρος, εἰλικρινής, τίμιος, ἀμεμπτος, ἀνεπίληπτος Καπ. (Σινάσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. κ. ἄ.): ἄγνός ἄνθρωπος Σινάσσ. ἄγνὸν καρδιά Οἶν. || Φρ. ἔχει τὰ χέρια τοῦ ἀγνὰ (ἐπὶ ἀνθρώπου σεβομένου τὰ ἀλλότρια) Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. Πβ. Π.Δ. (Παροιμ. 20,9) «τίς καυχῆσεται ἀγνήν ἔχειν τὴν καρδίαν;» Διὰ τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄγνως ἰδ. Ὀμηρ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 121 «ἀγνῶς καὶ καθαρῶς» καὶ Dittenberger Syll. inscr. Gr.² 485,14 «ἀγνῶς καὶ ἀμέμπτως». **3)** Σπουδαῖος, θαυμαστός, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): ἄγνός καὶ θαυμαστός Χαλδ. Πολλὰ ἄγνὸν καὶ θαυμαστόν ἐν Κερασ. **β)** Ἀλλόκοτος, παράδοξος, ἀκατανόητος, ἀσυνήθης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Πολλὰ ἄγνός ἄνθρωπος εἶσαι Τραπ. ἄγνὰ μῆλα ἐπῆρες αὐτόθ. ἄγνὰ λόγια λέει Κερασ. ἄγνὸν δουλείαν ἐποίκες αὐτόθ. Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος εἶσαι; Τραπ. Χαλδ. Ντ' ἄγνεσσα εἶσαι; Κοτύωρ. Χαλδ. ἄγνὰ καὶ θαυμαστά αὐτόθ. || ἄσμ.

Ἐστραψεν καὶ -ν- ἐβρόντεσεν κι ὁ κόσμος ἐχαλάεν κι ἄσ' οὐδ' ἄγνὸν τὸν βοετὸν ὄλεν ἢ γῆ ἐλλάεν

(ἐλλάεν = μετεβλήθη) Τραπ.

Ἀνάθεμά σε, νὲ κοντὴ, κ' εὐὸ ντ' ἄγνεσσα εἶσαι! ἀφίνις ἐμὲν τὸ παλληκάτ' καὶ μοναδέσσα κείσαι

Χαλδ. Συνών. ἄγναῖος 2. **γ)** Ἀστεῖος, ὁ προκαλῶν τὸν γέλωτα Πόντ. (Κοτύωρ.): Πὲ ἀγνὰ κι ἄς γελοῦμε (εἰπὲ ἀστεῖα νὰ γελάσωμεν). Πολλὰ ἄγνός ἐν'. **δ)** Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ποιός τις Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος ἐν' π' ἔρθεν; (ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἄγνος διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό. Πβ. καὶ ντό ἴσος, ντό ἴσοες. Συνών. φρ. τί λογιῆς ἢ τί εἶδους ἄνθρωπος κτλ.) Ἐκί ξέρω ντ' ἄγνα σταφύλᾳ ἐγόρασεν!

Β) Ἐπὶ ὕλικῆς ἐννοίας **1)** Καθαρός, ἄκρατος, ἀμει-κτος ξένης οὐσίας, ἀνόθευτος τὴν σύστασιν ἢ τὴν ποιό-τητα, πᾶν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἄνευ ἄλλης οὐσίας κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.): ἄγνὸ βούτυρο-κερί-κρασί-μέλι κττ. κοιν. Μάλαμα ἄγνὸν Κῶς Ἰνὸ ἀσήμι-μάλαμα Ρόδ. ἄγνὸ κριθάρι-σιτάρι (ἀντίθ. ἄτσαλο κριθάρι-σιτάρι) Κάρπ. ἄγνὸν σιτάρι (τὸ κεκαθαρμένον, τὸ ἀπηλλαγμένον σκυβάλων) Ρόδ. ἄγνὸν λάδι (καθαρόν, διαυγές, ἀπηλλαγμένον παντελῶς τῆς ἀμόλγης. Συνών. λαπάντι) Ρόδ. || Φρ. ἄγνὸ ἄγνὸ τὸ τρώγει (ἄνευ ἀρτύματος ἢ ἄρτου) Σινώπ. Ἐφαῖ τοῦ φαεῖ ἄγνὸ (ἄνευ ἄρτου) Ἡπ. (πβ. ξερὸ ψωμί, ψιλαχὸ κρέας-ψωμί κττ.) Ἐχω ἓνα μοναχὸ τσι ἄγνὸ (ἐν μόνον, ἐντελῶς μόνον, μονώτατον) Ἀνδρ. Συνών. ἄγναῖος 1, ἀκράτος, μονᾶτος. **β)** Ὁμός, συνήθως ἐπὶ κρέατος Θεσσ. (Καλαμπάκ.): ἄγνὸ κρέας. **2)** Ὁ ἐν μεγίστῳ βαθμῇ ἐνυπάρχων, οὗ ἐπικρατῶν τῶν ἄλλων οὐσιῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Λέει ἄγνὸ ψέμα (ἐντελῶς ψεύ-δεται) Ἡπ. Αὐτὸς ὁ καφὲς εἶναι ἄγνὸ κριθάρι αὐτόθ. Τὸ κρασί εἶναι ἄγνὸ νερό Κέρκ. Τὸ χωράφι εἶναι ἄγνὸ πέτρα αὐτόθ. Αὐτὸ τοῦ τυροῦ - τοῦ φαεῖ εἶναι ἄγνὸ βούτυρον (τὸ βού-

